

A Pécsi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság
Bf.III.66/2015/10. szám

A Pécsi Ítéltábla Péccsett, a 2016. évi január hó 26. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A másodfokú bíróság az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt **I.rendű vádlott és 2 társa** ellen indult büntetőügyben a Zalaegerszegi Törvényszék 3.B.24/2014/41. számú ítéletét akként változtatja meg, hogy a II.rendű vádlottat terhelő bűnügyi költség összegét 95.360 (kilencvenötezer-háromszázhatvan) forintra csökkenti, és megállapítja, hogy 31.580 (harmincegyezer-ötszáznyolcvan) forint bűnügyi költség az állam terhén marad.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

I.rendű és II.rendű vádlottak vonatkozásában a 2015. évi március hó 2. napjától a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztésbe továbbmenően beszámítja.

Kötelezi I.rendű vádlottat 20.000 (húszezer) forint, II.rendű vádlottat 15.000 (tizenötezer) forint és III.rendű vádlottat 18.360 (tizennyolcezer-háromszázhatvan) forint másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

II.rendű vádlott tekintetében felhívja az elsőfokú bíróságot az összbüntetési eljárás lefolytatása érdekében szükséges intézkedések megtételére.

I n d o k o l á s

A Zalaegerszegi Törvényszék a 3.B.24/2014/41. számú ítéletében I.rendű, II.rendű és III.rendű vádlottakat a Btk.164.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő, társtettesként elkövetett életveszélyt okozó testi sértés büntetében mondta ki bűnösnek. Ezért I.rendű vádlottat 10 év szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra, II.rendű vádlottat 6 év szabadságvesztésre és 6 év közügyektől eltiltásra, míg III.rendű vádlottat 4 év szabadságvesztésre és 4 év

közügyektől eltiltásra ítélte.

Megállapította, hogy I.rendű vádlott vonatkozásában kiszabott szabadságvesztés fokozata fegyház, amelyből feltételes szabadságra nem bocsátható. II.rendű és III.rendű vádlottak esetében a szabadságvesztés fokozatát börtönben állapította meg, és akként rendelkezett, hogy a II.r. és III.r. vádlottak a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsáthatók legkorábban feltételes szabadságra. Az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról is határozott. Ezt meghaladóan ítéletében a büntetőeljárás során felmerült bűnügyi költség viseléséről is döntést hozott.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlottak felmentésért, míg védőik elsősorban felmentés, másodsorban enyhítés végett jelentettek be fellebbezést.

I.rendű vádlott és védője, valamint III.rendű vádlott védője a fellebbezéseiket a nyilvános ülésen is fenntartották. Ezzel szemben II.rendű vádlott és védője - *a II.r. vádlott időközben tett beismerő vallomására tekintettel* - a felmentésért bejelentett fellebbezésüket visszavonták; perorvoslati kérelmüket a továbbiakban csupán enyhítés véget tartották fenn.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség a BF.55/2015/9/III. számú átiratában, valamint a nyilvános ülésen jelen lévő képviselője útján az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

A másodfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott elsőfokú határozatot a Be.348.§ (1) bekezdése alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. Ennek során azt a meggyőződését alakította ki, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozott, az mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, az a vádlottak védekezésével szemben álló részében a bizonyítékok indokolt és okszerű mérlegelésén alapul.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a büntetőeljárás törvény rendelkezéseinek megfelelően, a tényállás megnyugtató felderítéséhez szükséges mértékben és körben folytatta le; a feltárt és mérlegelési körébe vont bizonyítékokat külön-külön és együttesen is a logika szabályainak megfelelően értékelte, határozatának indokolásában pedig meggyőző érveléssel adott számot ténymegállapításairól, köztük az I.r. és III.r. vádlottak védekezése elvetésének okairól is. Ebből kifolyólag az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének messzemenően eleget tett, így a megállapított tényállás a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

Az elsőfokú bíróság a tényállást alapvetően a vádlottak védekezését cáfoló

tanúvallomások, valamint az igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján állapította meg. Miután a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság indokolásának a bizonyítékokat elemző részét kimerítőnek tartotta, annak érvelésével pedig teljes egészében egyetértett, annak tételes megismétlését nem, mindössze az alábbiak kiemelését tartotta szükségesnek:

A vádlottak vád tárgyává tett magatartását közvetlenül tanú⁴ sértett észlelte, aki az eljárás során végig következetesen három támadóról tett említést. Vallomásának hitelt érdemlőségét nem csorbította az sem, hogy I.rendű vádlottat csupán a második kihallgatása alkalmával azonosította egyik támadójaként; az e körben kifejtett törvényszéki mérlegelés is minden tekintetben helytálló.

A sértett e nyilatkozatát a további tanúk vallomása is megerősítette, így **tanú⁵**, valamint **tanú⁶** tanúk nyomozás során tett, míg tanú 1 és tanú 2 tanúk tárgyaláson tett vallomása is, akik azt igazolták, hogy a vádlottak együtt távoztak a sértetthez. Megdőlt ezáltal I.rendű vádlottnak azon védekezése, amely szerint ő a vádbéli időpontban otthon tartózkodott.

Mindezeket alátámasztotta az ügyben elfogulatlannak tekinthető tanú 3 tanú vallomása, aki a sértettel közvetlenül a bántalmazását követően, annak orvosi ellátását és a büntetőeljárás megindulását megelőzően lépett kapcsolatba. A sértett sérüléseinek vonatkozásában előterjesztett igazságügyi orvosszakértői vélemény szintén a sértett által előadottakat igazolta.

A fentieket támasztotta alá II.rendű vádlottnak a másodfokú eljárásban tett beismerő vallomása is, jóllehet ennek célja testvére, I.rendű vádlott felelősség alóli mentesítése volt. Így megdőlt III.rendű vádlott védekezése is, miszerint a sértett bántalmazásában nem vett részt.

Az elsőfokú bíróság által beszerzett és megvizsgált bizonyítékok tehát olyan zárt láncot alkotnak, amelyek alapján helyesen következtetett a vádlottak bűnösségére. Ebből kifolyólag ai Rendőrkapitányságon szolgálatot teljesítő, az ügyben intézkedést foganatosító rendőr tanúk kihallgatására sem volt már szükség; az ebből nyerhető bizonyítékok az ügy lényegére újabb adattal nem szolgálhatnak, legfeljebb az eljárás törvényességét igazolhatják, így az erre irányuló bizonyítási indítványok nem voltak alaposak, ezért azokat a másodfokú bíróság elutasította.

Erre figyelemmel az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenységét támadó, felmentés végett bejelentett jogorvoslati kérelmek nem voltak megalapozottak.

Helyesen ismerte fel és indokolta meg az elsőfokú bíróság, hogy a terheltek cselekménye miatt nem az emberölés büntettének kísérletét valósította meg; a megvizsgált bizonyítékokból helyesen következtetett arra, hogy a vádlottak szándéka még eshetőlegesen sem irányult tanú 4 sértett megölésére, amely az emberölés megállapíthatóságának előfeltétele [BH 2003.1.].

Ugyanakkor a terheltek által véghezvitt bántalmazásból a másodfokú bíróság is azt a következtetést vonta le, miszerint a vádlottak tudatának át kellett fognia, hogy az általuk kifejtett bántalmazás módjára figyelemmel, annak eredményeként a sértett esetlegesen életveszélyes sérülést is elszenvedhet. Erre tekintettel a vádlottak szándéka - legalább eshetőlegesen - az életveszélyre is irányult, amelyet az elsőfokú bíróság a vádlottak terhére rótt bűncselekmény minősítésénél helyesen vett figyelembe az irányadó bírói gyakorlatra figyelemmel [BH 2004.492.].

Helytállóan állapította meg azt is az elsőfokú bíróság, hogy a vádlottak társtetteségben követték el a terhükre rótt bűncselekményt. Az irányadó tényállás alapján nem volt megállapítható, hogy mely vádlott bántalmazása folytán szenvedte el tanú 4 sértett az életveszélyesnek minősülő sérüléseket, hiszen a vádlottak mindegyike azonos módon támadt rá a sértettre. Ebből fakadóan valamennyi vádlott felelős a bekövetkezett legsúlyosabb eredményért is. Ezt a döntést hozta a Legfelsőbb Bíróság a BH 2007.71. számú eseti döntésében, miszerint társtettesként felelnék az elkövetők az eredményért, ha a sértettet egymás tevékenységéről tudva, akarategységben, közösen bántalmazzák. Nincs jelentősége, hogy a több elkövető közül a súlyos sérülést ténylegesen ki okozta, a bekövetkezett eredményre figyelemmel kell a büntetőjogi felelősségüket megállapítani.

A több évtizede irányadó bírói gyakorlat is következetes abban, hogy ilyen esetekben valamennyi vádlott cselekményét a legsúlyosabb eredmény alapján kell megítélni, függetlenül attól, hogy azt melyik elkövető okozta [BJD 8504., 3573.]. Mindezekre tekintettel törvényes az elsőfokú bíróságnak a cselekmény minősítése vonatkozásában hozott döntése is.

A büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság túlnyomórészt helyesen tárta fel; ítéletének e részét azzal kell helyesbíteni, hogy az eshetőleges szándék, mint enyhítő körülmény a vádlottak javára jelen esetben nem állapítható meg, hiszen - a törvényi minősítésből fakadóan - ez az elkövetés általános módja az ún. vegyes bűnösségű (praeterintentionális) bűncselekmények esetén.

Az I.r. vádlott esetében különösen nyomatékos súlyosító körülményként kellett értékelni, hogy a bűncselekményt röviddel a korábban kiszabott végrehajtandó szabadságvesztéséből történő szabadon bocsátását követően követte el, valamint azt is, hogy az erőszakos többszörös visszaesést megalapozó elítélésein túl is többször

volt erőszakos személy elleni bűncselekmények miatt büntetve. E szabadságvesztések a büntetés törvényben meghatározott céljának eléréséhez eredménytelennek bizonyultak.

A II.r. vádlott esetében a súlyosító körülmények túlsúlyát az adja, hogy a bűncselekmény elkövetésekor másik két, végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés hatálya alatt állt, és még annak lehetősége sem tartotta vissza őt az újabb bűncselekmény elkövetésétől, hogy a felfüggesztett büntetéseket utóbb végrehajtsák.

Mindezekre tekintettel mind I.rendű vádlott, mind II.rendű vádlottak személyében fokozottabb a bűnismétlés lehetőségében megnyilvánuló társadalomra veszélyesség.

Ezen felül a vádlottak terhére súlyosító körülményként kellett értékelni az ítélőtábla álláspontja szerint, hogy tanú 4 sértett bántalmazására semmilyen elfogadható indokuk nem volt; a náluk rosszabb helyzetben lévő, hajléktalan sértettet szórakozásból, a saját kedvtelésükre bántalmazták.

Az elsőfokú bíróság ítélete a büntetés kiszabása körében annyiban szorul kiegészítésre, hogy I.rendű vádlottal szemben a törvény szerint kiszabható büntetési tétel kettő évtől tizenhat évig terjedő szabadságvesztés, amelynek középértéke kilenc évi szabadságvesztés, míg II.rendű és III.rendű vádlottakkal szemben a törvény kettő évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztés kiszabását rendeli el, amelynek középértéke öt évi szabadságvesztés.

Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság álláspontja szerint a vádlottakkal szemben a büntetés enyhítésére nincs lehetőség; az elsőfokú bíróság által alkalmazott fő- és mellékbüntetések szükségesek és egyben elégségesek is a büntetési célok eléréséhez. Erre tekintettel az enyhítés végett bejelentett fellebbezések sem vezethettek eredményre.

II.rendű vádlott a 2014. évi október hó 8. napján megtartott tárgyalásról távol maradt, azonban távolmaradását utóbb orvosi iratokkal igazolta, hiszen ezen a napon a keszthelyi kórházban jelent meg előre egyeztetett orvosi vizsgálat céljából, így a 2014. évi október hó 8. napján megtartott tárgyaláson felmerült bűnügyi költség viselésére a II.r. vádlott nem kötelezhető. Erre tekintettel a II.r. vádlottat terhelő bűnügyi költség összegét a másodfokú bíróság helyesen 95.360 forintban határozta meg, és egyben megállapította, hogy 31.580 forint bűnügyi költség az állam terhén marad a Be.339.§ (1) bekezdése alapján.

Az I.r. és II.r. vádlottak az elsőfokú bíróság ügydöntő határozatának kihirdetését követően a legszigorúbb kényszerintézkedés hatálya alatt álltak, így az előzetes

fogvatartás idejét az ítéltábla a kiszabott szabadságvesztésbe továbbmenően beszámította a Btk.92.§ (1) és (2) bekezdései szerint.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy II.rendű vádlott vonatkozásában összbüntetési eljárás lefolytatására nyílt lehetőség. Erre tekintettel felhívta az elsőfokú bíróságot az összbüntetési eljárás lefolytatása érdekében szükséges intézkedések megtételére a Be.574.§ (4) bekezdésének 1. mondata alapján.

A másodfokú eljárásban a kirendelt védők fellépésével bűnügyi költség merült fel, amelyek megfizetésére az ítéltábla a vádlottakat külön-külön kötelezte a Be.381.§ (1) bekezdése szerint.

Pécs, 2016. január 26.

Dr.Tóth Sándor s.k. a tanács elnöke, Dr.Hudvágner András s.k. előadó bíró,
Dr.Bencze Beáta s.k. bíró

A Zalaegerszegi Törvényszék 3.B.24/2014/41. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Bf.III.66/2015/10. számú ítéletével a 2016. évi január hó 26. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Dr.Tóth Sándor s.k.
a tanács elnöke